

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

POBOŽEN MESEČNI LIST

IZHAJA VSAKI MESEC 8.

Vrednik: Klekl Jožef, vp. pleb., Črensovci. — Tiskarna Balkányi v Lendavi.

DARI.

Iz siromaške blagajne Doma sv. Frančiška smo posodili Ritlop Mariji, G. Bistrica 2. da prehrani šestero male dece, šterih stariše so na deli, 50 din; siroti Kreslin Ani na D. Bistrico darovali 10 din; siromaškoj Sernek Trezi v Črensovcih, ki je dvojčeti porodila i niti teliko občem ne mela, da nedužne angelčke v plenice povije, smo darovali 100 din; Viki Razlagovoj, ki že dvajseti let leži v teškom betegi i je prišla v skrajno siromaštvo, smo poklonili 400 din, da si poskrbi najpotrebnejše za preživljanje i plača svojo dvorjenico. — Vidite, dragi darovniki, kak potrebna je siromaška blagajna za olejšanje telikih nevol človečih, kak potrebna je podpore.

Na zidavo Doma sv. Frančiška v Črensovcih so v din. darovali sledeči: Ritlop Anton, Dugaves, 14, Bojniec Mihal, Turnišče, v zahvalo, 10, za odano travo v Trnji dobili, 880, Domonkiš Peter, Strehovci, prosi Marijino pomoč, 5 din. — Izdali smo za opeko — zadnja rata — v G. Radgono 4226 din, 25 par, dača za njivo v Črensovcih 79 din, razglas za odajo trave v Trnji, 35 din. — Oča sirot, povrni vsem obilno!

CERKVENI GLASI

Novo mešo na Cankovi je prikazao julija 7. Vsegamogočnomi Žilavec Anton z Domajinec, duhovnik senjske skofije. Predgao njemi je Kerec Vill, kaplan v Jelenji, doma z Vidonec, od duhovniškoga dela.

Novo mešo v Bogojlni je darüvao julija 21. Varga Ludovik z Strehovec. Predgao njemi je Berden Jožef, duhovnik hotiške duhovnije od borbe duhovnika proti pekli. Novomešnika je vodo pri oltari g. Haoko Jožef, plebanoš domači.

Novo mešo v Kuzmi je služo 28. julija Salaj Kerubin z Trdkove. Predgao njemi je Jerič Ivan, dekan z Turnišča od časti duhovnika, ka je namestnik Kristušovoga pravoga i skrivnostnoga tela, to je cerkve.

Tri nove meše so naednok prikazali Vsegamogočnomi v Beltincih julija 28. Jakob Avguštin, Sraka Vinci i Geld Karol, vsi trije z Lipovec. Predgao njim je Radoha Jožef, salezijanec od najlepše reči sveta: kat. cerkve i njenoga duhovništva.

Odranci. Zver Štefan, gimnazijec 7. razreda, kak smo javili, je vstop v red kartuzijancov v Pletelj. Julija 19. je bio preoblečen i dobo ime: Ciril. Piše: „Jaz se počutim srečnega in zadovoljnega v tihi kartuziji, kjer sem sam s svojim Bogom - Jezusom in Marijo.“ Bog njemi daj stanovitlost.

Drepovedana je neposredna sterilizacija. Sveti Oča so 21. februara letošnjega leta podpisali odlok, šteri prepovedava neposredno sterilizacijo. Sterilizacijo pomeni, ka se moški ali ženske spravijo v stan, ka ne morejo roditi. To prepovedava že naravni zakon, ki je od Boga.

Pooblastilo za spovednike. 935 kanon cerkvenoga prava pooblašča spovednike, da lejko spremenijo dobra dela, predpisana za pridobitev odpustkov, v druga dobra dela, če obstoja zato zadosten zrok. To pooblastilo po razlogi Cerkve se nanaša tüdi na porciunulske odpüstke, šteri se telikokrat dobijo, kelikokrat verniki cerkev obišečjo. Spovedniki obisk določene cerkve lejko spremenijo na obisk druge cerkve, če so za to zadostni razlogi. Tak je v Rimi določeno letos januara 19.

Leto 36.

8. avg.-sept. 1940.

Številka 8-9.

Brati v skušnjavaj.

„Prejde svet i njega poželenje“ —
 — To boža, sveta reč je nezlomliva . . .
 Glej milijarde grobov širom zemle,
 Vsi to svedočijo. To istina je živa . . .

To istino boš, brat moj, tudi ti svedočo,
 Gda preno boš, gda rob boš črvom, žabam . . .
 O te būdio boš vūpanje prav močno
 vsem, ki gorijo v tela poželenji, če ne boš premagan...

— Premagan nemre biti v skušnjavi nikdar,
 ki mater ma na zemli i mater ma vu nebi . . .
 Neskončno Dober svojim je dao te dvoji dar,
 da ž njima bi postali sinovje dobri, sveti.

Zemelska mati, brat moj, življenje ti je dala,
 Za tebe vse kak rada v življenji žrtvūvala . . .
 Nebeskoj materi pa zato vroča ide hvala,
 ka si prišo v službo večne slave krala.

Ti dve materi s skuzami pogasita
 tela ino sveta vsako poželenje . . .
 pa okrepi ta v borbi skušavanoga sina . . .
 do zmage pune . . . brat moj, vūpanje.

Srčen.

Pij Brunon Lanteri, **ustanoviteo „Oblatov Device Marije“.**

Zgodovina Cerkve je edina. Če bi što šteo znati, kak se je Cerkev širila tū ali tam, šteri so bili njeni najveksi sovražniki, njeni najveksi branitelje, bi morao čteti zgodovino Cerkve v posameznih državaj. Najšeo bi vno go velikodušnih ino plemenitih možov, ki so junaško branili Cerkev i njene pravice, skrbno podpirali papo, z velikov požrtvovalnostjov čuvali vero med lūdstvom in z očinskim srcom delili svoje dobrote potrebnim.

Eden izmed takših junakov na cerkvenom poli je Pij Brunon Lanteri, ki je živo v drugoj polovici 18. stoletja i v prvoy polovici 19. stoletja.

Bio je sin Petra Lanterija, v tistom časi slavnoga zdravnika zavolo znanosti, radodarnosti, dobrega srca, tak, da si je zaslužio ime „oča siromakov“; in Marjete Fenoljo, ki je vzgajala svojo deco v pravom krščanskom dūhi. Brunon se je rodio 17. septembra 1759. leta v mesti Kuneo v Italiji. Komaj je stopo v štrto leto, njemi je že vmrla mati. Te je oča, ki zavolo velikoga zdravniškoga dela ne meo časa, da bi vzgajao svojo deco, posebno maloga Brunoja, ki je bio najmlajši, pa ga ne bi rad izročo v lūcke roke, šo s sinekom pred Marijin oltar i ga zročo v njeno varstvo rekoč: „Odsemao bo Marija tvoja mati.“ I tak je v istini bilo.

V ranoj mladosti je želo zapūstiti svet i se zapreti v samostan, da bi samo Bogi služio i njemi slavo spevao. Ali Bog ga je zvao na drugo pole, želo ga je najmre meti kak branitelja svete Cerkve i svojega namestnika na zemli — pape — i ohranitelja svete vere med lūdstvom. Zato ga je pozvao iz kartuzijanskoga samostana. Njegova žela je bila: postati goreči i sveti dūbovnik. Začno se je včiti bogoslovne navuke. Te se pa prsnoj slabosti, zavolo štere je morao zapūstiti Kartuzijance, pridružila šče očna bolezen, tak, da je smeo samo jako malo čteti i se včiti iz knjig. Zavolo teh težav pa ne zapūsto svojega pozvanja, nego je povnožo svojo pazlivost v šoli, ponavlae je s svojimi tovariši šolska predavanja, je premišlavao v samoti svoje sobice in tak z odličnim uspehom končao svoje bogoslovno včenje. Postao je celo doktor bogoslovja.

Med svojim včenjom je šče najšeo čas, da je z O. Diessbachom hodo obiskavat siromake, šterim je razlagao istine naše sv. vere i njim delio dobrote krščanske lūbezni. Z O. Diessbachom je potūvao v Beč, da bi tam branila pravice sv. Cerkve i papo, ki se je napoto v Beč, da bi pripelao na pravo pot casara Jožefa II., ki je zavolo svojih nepristojnih dejanj i vmešavanj v cerkvene zadeve zaslužio priimek: casar cerkovnik.

V Beči je njegov dūhovni oča Diessbach zbetežao i v kratkom vmro. Tak se je Brunon sam vrno z Beča v Turin.

Tü je mórao nadomestiti Diessbacha v razni družbaj. To so bila prosvetna društva, štere je Diessbach ustanovo za širjenje dobrega tiska.

Pij Brunon Lanteri je med tak raznovrstnim delom prišao do zaželenoga cila i bio posvečeni v dühovnika 25. maja 1782. leta. Dve leti po mešniškom posvečenji njemi je vmro oča i odišeo po plačilo k nebeskomi Oči. Tak je Brunon ostao sam i odsemao je mislo samo na svoje napredüvanje v popolnosti, na zveličanje düš i na čast božo. Tak se začne za njega pravo apoštolsko delo.

Pred francoskov revolucijov je prihajalo prek Alp vnogo slabih knjig i slaboga tiska, ki je pokvaro dosta vučenih i nevučenih i je oddalüvao od prave poti, po šteroj nas vodi sveta mati Cerkev. Proti slabomi tiski je bilo v tistom brezverskom časi prepovedano ne samo pisati i gučati, nego prekinjeno je moralo biti vsako delo, ki je melo dober namen. Vse hiže, zborovalnice za seje, kde so se zbirali dobri, da bi ohranili najdragši kinč, vero svojih očov, i jo pomagali ohranjati drügim, so se zaprle. Javno je bilo prepovedano boriti se proti sovražnikom vere. Pij Brunon Lanteri je potem skrivoma nadalüvao delo, štero njemi je zapüsto O Diessbach. Zbirao je svoja društva zdaj v ednoj, zdaj v drügoj hiži. Vodo je društvo „Krščansko prijateljstvo“, štero je melo te takši program, kak ga ma zdaj Katoliška Akcija.

Brunon je bio düša i glava te družbe. On je pisao knjige, je davao svojim tovarišom, ki so je prepisüvali i je delili kak dober tisk proti slabomi i proti protiverskim knjigam.

Tüdi za dühovnike je poskrbo. Posojao jim je knjige iz svoje velike knižnice, večkrat na leto je meo za nje dühovne vaje, pri šterih je sam največkrat predgao. Če njemi pa to ne bilo mogoče, je povablao goreče dühovnike, da so ga tej nadomestüvali. Vsaki tjeden so se zbirali na določenih krajih i se tam včili, pripravljali za apostolat, pisali ali se pa vadili predgati in voditi düše po poti popolnosti. Vse je bilo na razpolago za tiste, ki so dali ime družbi. Iz te družbe je zrasla

Slüžabnik boži Pij Brunon Lanteri, ustanoviteo družbe: „Oblati Device Marije“. V toj družbi je posvečen julija 21. v Pisi v Italiji za mešnika naš domačin Düh Štefan iz Melinee.

tista lepa vrsta svetnikov, ki je krasila i krasi Severno Italijo, kak so sv. Kaffaso, sv. Jožef Kotolengo; ali pa so dobili od družbe pomoč i vodstvo i držeč se teh, so postali vzorni duhovniki i tudi veliki svetniki, kak sv. Ivan Bosko, ki je v začetki tudi bio v konvikti te družbe.

Znao je, kak velki vpliv ma ženska, če je dobro vzgojena i kelko dobrega lahko napravi, zato je tudi ženske zbrao v družbo, jim dao pravila i se trüdo, da bi one delale med ženskim spolom to, ka so delali dečki i moški med moškim spolom. Iz toga je vidno, da je Brunon bio resan predhodnik zdajšnje Katoliške Akcije, kak ga je imenuvao Pij XI.

Ne je delao samo z gori omenjenimi družbami, nego se trüdo z vojaki, dimnikari, z dijaki vseh šol, posebno pa z mladincima, štero je poučavao, jo zbirao po nedelaj v svojo hižo, jo zabavlao i pripravlao na sv. svestva. Okoli njegove spovednice je bilo vsikdar dosta vernih, ki so ga meli kak voditela na poti popolnosti, — i grešnikov, ki so želeli od njega dobiti odvezo svojih grehov.

Kda je Napoleon Bonaparte vrgeo papo Pija VII. v vozo i prepovedao občeovati ž njim, je Brunon najšeo način, da je papi večkrat poslaol lepe šume peněz i z velikov nevarnostjov tudi „Dejanja Občnoga Zbora Lionskoga“ — Acta Concilii Oecumenici L. (1245), s šterimi se je papa lahko brano proti prisvojiteli cerkvenih pravic. Tak Napoleon ne dosegnol, ka je šteo, to je zbirati si škofo po svojoj voli. Zapovedao je, naj se vse preišče i naj se vrže v vozo i strogo kaštiga tisti, ki je poslaol listine papi. Policija je dobro znala, kam se mora obrnoli, da najde krivca. Sli so naravnost k Piji Brunoniji Lanteriji, vse preiskali, vse premetali, pa vse zaman, ar je vse bilo pravčasno skrito. Zato so zapovedali Brunoji, naj ide v pregnanstvo. Zapüsto je Turin i odišeo v pregnanstvo, v edno hižo, štero njemi je določila oblast. V pregnanstvi je teklo njegovo življenje med premišlavanjom, molitvijov, včenjom i pisanjom novih knjižic, štere naj bi kak dober tisk nadomestile slaboga. Po zatoni Napoleonovoga vladanja je Brunon bio rešeni pregnanstva, vrno se je v Turin z novov i šče vekšov gorečnostjov. Poživo je svoja društva i je vodo po poti novih potreb, ki so nastale po francoskoj revoluciji.

Življenje velikoga služabnika božega se je približavalo konci. On je to čüto i je v zadnjih letih svojega življenja (1815-1830) gledao, da bi ovekovečo svoj apostolat na dva načina: zamislo si je i nato pospešüvao s svojim vučencom Alojzijom Guala ustanovitev novoga cerkvenoga konvikta i je dao življenje novoj družbi, šteroj je dao ime: Oblati Device Marije. Nekaj pobožnih duhovnikov se je zbralo pod vodstvom P. Janoša Reynaudija, da bi sküпно živeli v mesteci Karinjano. Negotovi svoje prihodnosti, so prosili Pija Brunona Lanterija za tanač. Presenečeni so bili, kda jim je Brunon pokazao dosta vekše pole za apostolat, kak so si je oni mislili, pole, na šte-

rom je on delao že 40 let i se borio za čast božo. Včasí so ga prosili, naj on postane njihov predstojnik, naj je vodi po poti popolnosti in jim da pravila, po šterih se bodo ravnali, da bodo ležej vsaki hip svojega življenja Bogi posvetili i več dobrega včinoli za nemrtele dšše.

Brunon se je priporaačo svojoj nebeskoj Materi Mariji, naj njemi da spoznati božo volo. Po večdnevnom premišlavanji se je osvedeočo, da je boža vola, da ustanovi novo redovniško družbo iz dšhovníkov, šteri so ga želeli meti za svojega voditela.

Tak je leta 1816 v mesteci Karinjano v Italiji, ne daleč od mesta Turina, ustanovo Družbo Oblatov Device Marije. Oblati so v kratkom časi sprebrnoli mestece v dšsevnom pogledi. Držali so sv. misijone ne samo v vsakom važnom mestí, nego tšdi po alpskih vesnicaj v Piemonte v Italiji. Povsod so sprebrnoli vnogo grešnikov.

Sovražniki vsega dobrega to ne bilo po voli, zato je začeo ovirati delo nove družbe. Za ovirami je prišlo preganjanje, i to tak močno, da se je družba morala začasno razpštití, da bi se znova združila v ugodnejšem časi. Po šestletnom preganjanji i razpští so se kotrige lahko znova združile v Pinerolo (Italija). Tamkajšnji škof jim je dao za to prostorno mesto. Nato je Brunon odpotšvao v Rim, napravo oblšbe pred sv. očom Leonom XII., od njega dobo 1. septembra 1826 slovesno potrditev družbe i tak se je začnolo za družbo novo, tršda puno apoštolsko življenje, štero šče dnesden žive.

Brunon, pun zaslužnja, obdani od občega poštvovanja i dobrega imena, ar so ga vsi meli za velkoga svetnika, je potem, ka ga je večkrat obiskala Devica Marija, — zatisno svoje oči 5. avgusta 1830 v Pinerolo. Njegove zadnje reči pred jokajočimi sinovi so bile: „Lšbíte se, lšbíte se med sebov i bojte vsikdar združeni, čeravno bo to velika žrtev.“

Verniki obiskavlejo njegov grob, vdablajo po njegovom posredšvanji razne milosti i zato všpamo, da bo tšdi on, kda bo Vsemogočni določo čas, pristeti med blažene i svetnike.

Casarica Marija Terezija je bila svoj čas v velikoj stiski. Sovražniki so od vseh strani napadali njeno i njenoga sina kralstvo. V nevoli odide s svojim sinekom v Požon. Pozove vkšp vse prvake i velikaše vogrskoga kralstva. Z detetom v naroči jim potoži svojo nevelo. Pogled na prošečo kralico i na sinčka je tak prevzeo navžoče, da so navdššeno zazavali: „Mori-amur pro rege nostro“ — vmrimo za našega krala. S tem so pokazali, da so pripravleni žrtvšvati tšdi svoje življenje zato, da se ohrani kralstvo njej i njenomi sini. To so tšdi spunili, i ti za večno svoje kralstvo nikšega tršda ne bi šteo na sebe vzeti?!

Pred koncom blodenj.

Iz dnevnika nekrščenoga kalvinca Pieter van der Meer de Valcheren, umetnika iz Holandije, ki se je povrno v katoličansko cerkev.

„Lice dneva se je spremenilo. Gledam življenje vse z drugimi očmi, ar je moj düh v mislih potoplen v Boga. Bežim po vulicaj, skoz vnožine lüdi, vidim hiže i nad njimi nebo, gučim od celo navadnih reči, kak da se nikaj ne bi zgodilo. A moj düh je pa obdan od zlatoga oblaka. Če s Kristinov (njegova žena), ki iste čüde doživla, gučim od Boga, od nedopovedlivoga, ka nam je dano, če midva s sinekom sküпно opravlava jütrašnje i večerašnje molitve, te čütim, ka je nad nami ena velika moč, ki nas vküp drži i mi se toj sreči veselimo kak deca, ki je svoj dom znova najšla. Jaz z nepretreslivov gotovostjov znam, da za nas, kda se ednok okrstimo i zdamo i sv. obhajilo sprejmemo, napoči novo življenje, šteroga lepote i šteroga nove zmožnosti za bodočnost si niti predstaviti ne moremo. Pa vendar so še dnevi mučnih dvojbj; te me zaskrbi, ka pa, če me je samo varliva slika zapelala, štera nikdar ne postane istina i te neman nikaj več i sam še vekši siromak i v vekšoj dvojbi kak prle. Komaj se morem spomniti, kak nepotrplivo i s kakšim hrepenenjom sam želo tisto, ka mora priti. Zgüblam moč i v dvojbi i zaskrblenosti kaplem nazaj v temo. Moja düša nema vole poslušati močnoga zvanja notrašnjega glasa, tistoga glasa, ki toti tiho, kak iz dalečine, mi pravi, naj vztrajam, naj molim, i z obema rokama trkam na vrata božega kralstva. To so težke vöre. Tak se mi zdi, ka je moj düh smrtno ranjen i molitve opravlam kak en vmirajoči. A té mi ne pomagajo, me ne rešijo mučeče negotovosti. V düši čüjem odgovor; eden glas me naprej sili, te drugi me pa graja zavolo hrepenenja.

Glas hüdoga: Vidiš kak odlašáš, kak se vznemirjš zavolo sile, štero ti bo naložila katoličanska vera. Ti še nesí mož za zatajüvanje i odpoved. Povrni se nazaj v življenje.

Glas dobrogá: Življenje! Ka imenüješ življenje, je samo videz. Prav začneš živetí samo te, kda Boga spoznaš, če ti lübezzen düšo naravna k Bogi, kak drevo svoj vrh proti nebi.

Glas hüdoga: Bog! Ha ha! Bog je samo senja. Pa bi ti svoje življenje žrtvüvao za diko edne senje, edne brezvsebinske reči? Ve ti po pravici itak ne verješ v njega obstoj. Predstavlaš si nekaj beloga i žela po njem te oslepi. Z druge strani bi življenje samo videz bilo? Ne, to je otiplivo, to je bliščeče, to moreš ti vživati, to moreš z rokami držati. Ne to noroš, da verješ v stvorenje, v greh, v nevtepeno poprijetje, včlovečenje, v moč dühovnikovo, nemrtelnost düše? — Te vrste fabule naj verjejo zabiti dühovi. Ali da bi ti, to bi bilo vendar smeha vredno. Ti vendar resno ne moreš vervati, da je zemla, ta nevolna krugla, središče vesolstva, čeravno je v dobi stoletij nastao na njej človek; — v jarem se vprežeš, če postaneš krščenik.

Glas dobrega: Ne, ti se moreš rešiti. Svet brezmejnoga dūha se ti mora odpreti. Ti moreš biti za vsikdar zagotovlen i vživati mir srca i prosto veselje dūha. Pomen življenja boš spoznal na čūden naćin. Mogoće ne opaziš svoje brezmejne omedlevosti, će šćeš okoli sebe vse z razumom zapopasti? Te je takzvano življenje kda zadovoljilo? Jedino brezkonćnost boža te lahko nasiti. Ti to znaš. Zakaj ne izvajaš iz toga znanja posledic?

Glas hūdoga: Da bi se ti cerkvi zročo, kakša je dnesden? Dūhovnikom, ki so brezpomembni lūdje i gotovo nikaj ne razmijo od prosvetlenoga modernoga dūha, ki vse mogoćnosti prebrodi? I šćeš se tak za siromaka napraviti? Tvoje bitje samo po sebi se bo uprlo proti tomi. — Ti lahko s tolažbov občūdūješ lepoto katolićanstva, a za tebe je ne. To je samo eden izmed mnogih življenjskih nazorov, a ne jedini. I či se tomi pridružiš, vse druge kak robate blodnje zavržeš. Bi mogoćo biti ti takši bedak?

Glas dobrega: Gerkev ma istino, ar ma Jezuša. Jezuš žive na njenih oltaraj i nikdi indri ne moreš njegovoga tela, ki da več-

no dūhovno življenje, kak dūhovno hrano sprejeti, kak samo tū v cerkvi iz roke dūhovnika, pa bio bi te en grešen ćlovek, z omejenimi dūhovnimi lastnostmi. Misli na sv. svestva, na obrede, na dūhovniške molitve i na mešo, ka je nevidno, dūhovno, nevtepeno, ar je boža lūbezen.

*Jezuš trka na srca blodnikov.
Molimo za nje, da Njemi je odprejo.*

Jezuš, ki je Bog, kak Oća i sv. Dūh ne odlaša, da pride k tebi v podobi krūha, on ćaka na tebe, on hrepene po tebi, on šće, da ga sprejmeš, on šće v najglobše gūbe tvoje dūše vdreti; on je samoga sebe ponižao, da se ti ne strašiš njegovoga velikoga božanstva, ki bi te znalo vnićiti. I ti se ne bi k njemi popašćo kak žeden k stūdenci, kak laćen k krūhi? Te pa šćeš od lakote i žeje prejti?

Ne, svojo dūšo šćem po Bogi poživeti. Hrepenem po svestvi krsta, da se rešim verig negotovosti i slepote. Će Bog da — o kak ćudna sladkost je v toj reći, će njeno vsebino v popolnosti doživemo — će Bog da, januara 6. na god sv. Treh Kralov se dava krstiti jaz i sinek, Kristina i jaz pa sprejmeva svestvo zakona. Na to se zaćne za nas tri velika pot z Bogom.

MISIJONSKA POROČILA

Prečastiti g. urednik!

Oprostite, da Vam še nesam dala nikšega poročila od mojega delovanja v brazilskom misijoni.

Ka se tiče izobrazbe v tom življenji, so neštérni dobro podučeni, vngogo je pa takših, ki nemajo pojma nej od toga, nej od drugoga življenja. To se vidi iz njihovoga obnašanja, kda pridejo se v našo bolnico i sirotišnico. Vngogo je takših, ki šče nikdar neso čüli od Boga, nej od sv. spovedi. Dostakrat se zgodi, da je što že nad 50 let star, pa komaj te opravi prvo spoved i sprime prvo sv. obhajilo, vngogomi je to tüdi zadnje. Tü je velko pomenkanje dühovnikov, posebno po vesnicaj. Nega šol, ne cerkve, od mesta so pa jako deleč. Tak njim je ne mogoče, da bi si mogli pridobiti znanje o sv. veri. Zato Vas prav lepo prosim za molitev, Vas, velečastiti gospod i celo črenovsko faro.

Zednim se Vam najlepše zahvalim za pošilanje Marijinoga lista, šteroga dobiva č. s. prednica Štefana, ki je doma iz Brezovice. Midvi svi vsikdar vküp, kak sam tü v Braziliji i tak mam tüdi jaz srečo, da ga lahko čtem. Tak sam v dühi zvezana s svojov domovinov.

Sprimate rokopolüb iskrene hvaležnosti. Pozdravljam tüdi svoje domače, Raščanove v Trnji, naše sestre v Žižkih.

Irma M. Crescencia Raščan,
Brazilija.

Pekeo.

O pekeo! O pekeo! Že samo ime zadostüje, da nam cela düša od straha zatrepeče; zato te prosimo najponiznej, ne zavolo svojih zasluženj, négo zavolo zaslužjenja Jezusa Kristuša krvi, reši nas, o Gospod, pekla! „Gospod, strahüj me; a ne po ostrosti tvoje sodbe i ne po tvojem srdi“ (Jer. 10, 21). Glej, mi smo pripravleni, da tü vse zatrpimo, ka ti želeš. Tü nas ponižaj, tü nas kaštigaj, tü nas pokori. „Tü žgi, tü reži, samo v večnosti se nas smilüj!“ Pošli nam siromaštvo „samo, da se nas v večnosti smilüješ“; pošli nam na tom sveti vse nevole, štere li ščeš poslati, samo reši nas večnih nevol.

Ka nam je pa za včiniti, dragi krščeniki, ka od toga razžaljenoga Gospoda te milošče zadobimo? Ne trüдите se; jaz vam to včasi naznanim: pokora je potrebna, pokora! Omežite igre, konec napravite razvüdzanosti, priznajmo svoje zablode pri nogaj pravičnoga spovednika, perimo je s skuzami, zadoščajmo za nje s postji, pokorimo se za nje z milodari: to je potrebno.

Mogo bi mi što to vkraj povedati? Bi se mogo što od toga vkraj vleči? Bi se mogo što proti tomi burkati? Če tak, jaz se potolažen proti nebi obrnem, ar sem spuno svojo dužnost. Morem kaj več? Jaz ne zmorem več, kak bi vas ešče globše geno? Cele svoje prsi sem skričao, vse svoje moči sem založo, ve pa čütim, kak mi teče znoj po celom teli.

Pa če bi mogo tü še en grešnik biti, ki bi se, kak odnoreli, odločo, da se pogübi, dobro, naj se zgodi njegova vola: naj se za vsikdar i večno pogübi; naj njemi bo dovoljeno, da vsikdar vekše hüdobije doprinese, štere li šče i naj se norčari, od gizde naj razbija i se hüdobiji veseli do smrti: pa če te ob smrti pride do spoznanja, da je blodo, njemi nikaj nede pomagalo. Nesrečen te bo zazavao, o neba, a ti njemi nikaj ne odgovarjaj! Olejšanje bo proso, ti njemi je pa v svojoj neizprosnosti ne daj! Za smilenje te bo proso, ti pa ostani nema i njemi nikše ne pokloni.

Pa neba, lejko prebivalce iščeš i kak obvüpanec lečeš za gotovimi düšami, štere se za tebe ne brigajo? Püsti je, püsti je, naj se pogübijjo, kak so zaslüzile, ve so te té ne ne vredne: „Pokaštigaj je za časa svojega srda“ (Jer. 18, 13).

Pa če že preveliko želo gojiš, neba, da svoje milosti razlevaš, rajši se zgledni z radostnim obrazom na prevnoge drüge z med mojih poslušalcov, ki se k tebi obračajo i te za smilenje, za odpüščenje svojih grehov prosijo. Pripomori, da požalüvanje kak morje veliko zrasté v njih, v šterih se pokora že zdaj neprikrito zleva ž njuvih oči; poslühni njihove prošnje, ne odvrži njihove kriče i tak z zvišenim nazveščenjom naznani, da ti polagaš v roke človeka tak vodo kak ogenj: „Jaz polagam vodo i ogenj (Eccli. 15, 17). Ka drügo bi nam preostalo ešče, kak da vsaki segne po tistom, ka žele: „Vtegni svojo roko, kama li ščeš (Eccli. 15, 17). Ali kratek čas jokati z pokorniki: glej, to je voda; ali pa vso večnost z prekletimi goreti: Glej, to je ogenj!“ (Koniec.)

Poznao sam žensko, nam pripovedava znameniti pisateo (Wetzel), ki je mela jako dobrog moža, pa vseedno nesta bila srečniva. Kriva pa je bila žena; mela je veliko napako. Mož njej ne mogo nikdar nikaj včiniti po voli, naj je včino kajšte. Vsikdar je godrnjala. Če je ostao doma i se lepo pozabavao z decov, njej ne bilo prav, pa tüdi te ne, če je šo z doma v družbo i si privoščo kakšo kupico vina ali piva. Godrnjala je, če se je preprosto oblačo, godrnjala, če si je preskrbo lepšo obleko. Ne njej bilo po voli, če je bio vesel i dobre vole, pa tüdi te njej ne bilo po voli, če je bio resen i razmišleni. Ne čüdno, če sta bila oba nesrečniva! Pa tüdi deca neso mela poštüvanja, ne lübezni do njeva, posebno ne do matere. Mož je to jako bolelo. Molo je i se tüdi drüгим priporačao v molitev, pa vse nikaj ne pomagalo. Te pa küpi lepo podobo presv. Srca Jezušovoga i jo postavi na odlično mesto v svojoj sobi. Pred tov podobov se je vsaki den zbrala vsa družina, opravila vsakdenešnje molitev i končno pristavila: „O prelübezno Srce Jezušovo, daj nam mir!“ — I ne so se zaman zatekali k presv. Srci Jezušovomi. To srce je zevsema spunilo njihovo želo. Žena je spoznala svojo veliko napako i se temelito pobolšala. I v družini je zavladao tak zaželeni mir. — Ki mate kakše nemire v hiši, včinite isto, kak ta družina, pa z Gospodovim mirom se napunite.

Šestnajseti novomešnik v Slov. Krajini.

Boži blagoslov se je v preobilnoj meri razlejal na Slovensko Krajino. Dobili smo šestnajstoga novomešnika. Te je Düh Števan z Melinec, kotriga družbe: „Oblati Device Marije“. Življenjepis ustanovitele družbe Pija Brunona Lanterija opisuje drugi članek Marijinoga Lista.

Novomešnik je rojen l. 1909. avgusta 14. na Melincih. Gimnazijske študije je zvršo v Turini, kama ga je spravo l. 1926. g. Radoha, tistokratni ravniteo Martinišča v Soboti. V Veneziji sta bivšiva poslanca Klekl ino Jerič najšla družbo dečkov leta

*Novomešnik: Düh Števan
z Melinec.*

1926. sept. 8., štero je vodo g. Radoha, gda sta se vračala z romanja v Rimi i Assisi. Kak hitro leta minijo, tisti dečkeci so že novomešniki. Bogoslovske študije je dovršo v Pisi.

Leta 1936. februara 2. je iz družbe sv. Ivana Boska prestopo po božem pozvanji novomešnik k „Oblatom Device Marije“ i letos julija 3. naredo večne zaoblube. Noviciat je opravo v Pinerolo. Posvečen je julija 21. od nadškofa Gabriela Vettorija v Pisi v Italiji. Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi prvo nedelo meseca septembra, septembra 1. v Beltincih.

Nova meša v Črensovcih

Predpripomba. Globoka zahvalnost mi nalaga dužnost, da opišem Kolenko Ivana novomešno slavnost julija 14. v Črensovcih. Gđa me je kruta boljševiška oblast na smrt iskala, me je zadnji den pred rešitevjom skrila Kolenkova hiša i me je oblekla v kmečko obleko gospodara Kolenko Ivana, očē novomešnika i mi je vse potrebno pripravila za odhod v Dokležovje k Jeričovim, odkod sem srečno prišo prek Müre i se rešo smrti, štero sem toti jako želo pretrpeti za Jezusa i njegovo sv. vero. A boža vola je bila druga, nevrednoga je štela še obdržati pri oltari, da se tū spopolni, mojim dobrotnikom pa plača z neskončnov srečov: da njim da dūhovnike. I dala je Jeričovoj hiši celo dva dūhovnika; Kolenkovej pa ednoga. Iz globoke zahvalnosti, sem nevreden, sprejeo čast predgarja pri prvoj meši g. Jerič Ivana, zdajšnjega župnika i dekana v Turnišči, kak i pri prvoj meši g. Kolenko Ivana, komi sem po božoj previdnosti tūdi krstni boter. Teliko v predpripombo.

Klekl Jožef,
vrednik Marijinoga Lista.

Sprejem novomešnika.

Kolenko Ivan je bio 7. julija posvečen za dūhovnika od mil. g. knezoškofo, ap. administratora Slov. Krajine, dr. Tomažič Ivana Jožefa v

Maribori. Njegovoga blaženstva pri posvetitvi sta se z rodod vdeležila tūdi presrečna stariša, ki sta sina sprevedila domo k cerkvi, gde je bio pred 26 leti krščen. Slovesno so ga sprejeli mladina, gasilci i vnožina naroda. Pred farofom ga je prvi pozdravo v imeni črensov-

Novomešnik Kolenko Ivan z Črensovec se zahvalūje zbranoj vnožini za lepi sprejem.

ske fare župnik Zadravec Matjaš, v imeni ženske mladine Vuk Gizela, v imeni prosvetnoga društva i fantovskih odsekov Horvat Joško, šolska mladina je pa z lepov, od Prah Matjaša kaplana zloženov zbornov deklamacijov počastila novomešnika. Ta deklamacija se je etak glasila:

Škoberne Slavko: Kdo je ta, ki nam se je približal?

Deca: Naš novomašnik.

Škoberne Slavko: Zakaj ga tako pozdravljamo?

Deca: Ker je služabnik božji.

Škoberne Slavko: In tak pozdrav samo zato?

Deca: Ker je duhovnik božji, srednik med Bogom in ljudmi, ki ga je Gospod danes mazilil, kot nekdanj Davida kralja, da ljudstvo bo sodil, da ljudstvo učil bo, da k Bogu za ljudstvo roke bo maziljene dvigal in v prošnjah rotil ga, da naj bo usmiljen in dober, ker strašen je Bog v pravičnosti svoji

Škoberne Slavko: O bratje in sestre, besede te vaše povedale vse so, da službo nastopil rojak naš je danes, ki angelsko službo prekaša. Molimo, hvalimo, častimo v zahvalo Očeta neba, da našega mladega mašnika vodil, podpiral, krepil, blagoslavljal do konca njegovih bo dni.

Škoberne Slavko: Pozdravljen rojak naš od vseh domačinov.

Deca črensovska: Od dece črensovske.

Deca bistrička: Od dece bistričke.

Deca žiškova: Od dece iz Žiškova.

Deca trnarska: Od dece iz Trnja.

Škoberne Slavko: Na dan tvoj najlepši gospod novomašnik:

Deca: Prisegamo verno zvestobo Bogu, domovini in rodu poklanjamo vdano, vsa srca odkrita, vse želje nedolžne in misli mladostne na Vaše maziljene roke, ki vam so jih danes naš ljubljenski škof posvetili, da vi jih zročite kot majhno darilce Neskončnemu Bogu hvaležnih najmanjših dušic iz črensovske fare.

Škoberne Slavko: Gospod novomašnik, pozdravljen od dece!

Deca: Naj večni vas Oče in Sin in Duh v presveti Trojici, ki Bog je le eden, ohranja v svetosti in sreči današnjega dneva. Hosana, hosana, maziljencu božjemu!

Po pozdravi se je novomešnik zahvalo za lepi sprejem i se je podal v lepo okrašeno cerkev, gde so se spevale litanije Srca Jezušovoga. Po večernicah je bistrički mešani zbor priredil v Našem Domi krasen koncert na čast novomešniki, ki ga je vodo šolski upravitelj srednjestričke šole Skok.

Tjedni priprave pred prvov svetov mešov.

Novomešnik, naj se reši vseh nepotrebnih skrbi, se je odselilo od doma i celi teden preživo na stanovanji svojega krstnoga kume, gde se je z Bogom združen pripravil na prvi najboljši dan svojega življenja, na prvo sveto mešo. Drugi najboljši dan bo konec njegovoga življenja: srečna smrt.

V celotni tjedni je vsaki dan poslušal tri svete meše i je pristopilo k sv. obhajili. V četrtek pred prvov svetov mešov se je postilo i opravilo ednovrno molbo pred Najsvetejšim. V soboto se je spovedal. Vsaki dan je ešče posebi obiskal Jezusa

v presvetom oltarskom Svestvi i ga proso milosti, da bo dober, sveti duhovnik. Zadnji den priprave, v soboto večer, ga je razveselilo g. kaplan z zborom 80 šolske dece, šteta njemi je z nedužnimi svojimi glasovi spevala vnoge pesmi v pozdrav. Novomešnik se je z balkona Našega Doma prisrčno zahvalo nedužnoj dečici za izkazano lübezen.

Den nove sv. meše.

Julija 14. se je toplo sunce zasmajalo tistoj desetjezernoj vernoj vnožini, šteta je od vseh krajov Slovenske Krajine pa še iz Preka priromala na novo mešo Kolenko Ivana v Črensovec. Cerkev so dolnjebistričanci prav lepo okrasili, drugi postavili slavoloke, hiše okinčali z zastavami i rožami, ceste očistili i v zelenje povili, da bo prva pot novomešnika slavna, kak je bila Gospodova v Jeruzalem. — Ve sledkar de trnje raslo na njegovoj življenjskoj poti, bar prva naj bo v rože zavita. Na stotine naroda se je zbralo pri rojstnoj hiši novomešnika i z genjenim srcem pa s skuzami v očeh poslušalo slovo od rojstne hiše. Prva sta ga pozdravili Kolenkova Rozina z Črensovec i Ciglarova deklica z Žižkov z lepima starima, za to priliko zloženima pesmicama.

Zatem je Ambruš Alojz, bogoslovec, ceremonar vzeo v imeni novomešnika slovo od rojstne hiše. Med njegovim govorom je zročila novomešniki sestra novomešnika, Trezika, križ s sledečimi rečmi:

Dragi brat novomašnik!

Po milosti božji si postal služabnik Gospodov. Kot služabnik Gospodov boš pa moral vedno in povsod nositi njegov križ.

Sovražniki so Kristusa sramotno križali in umorili upajoč, da z njegovo smrtjo uničijo tudi njegov vzvišeni nauk. Toda Kristus je zmagal. Vstal je iz groba in tako odrešil svet: Križ Kristusov je tako postal za vse kristjane znamenje upanja in zmage.

Dragi brat, tudi Ti boš imel v svojem duhovniškem življenju veliko težav. Včasih Te bodo ljudje napačno razumeli. Kadar njim boš želel najbolše, Ti bodo najbolj nasprotovali in se Ti zoperstavljali. Zato pa sprejmi ta križ, ki Te naj vedno spominja, da si služabnik Gospodov in si se njemu posvetil. Križ Kristusov naj Te spremlja povsod, naj Te uči vse težave voljno nositi in Ti daje moč, da boš zvest delavec v vinogradu Gospodovem.

Mi vsi, posebno pa domači, bomo prosili Boga, naj Ti pomaga, da boš zvest duhovnik, ki posveti vse svoje življenje Bogu in njegovi sveti službi.

Poslovilni govor ceremonara Ambruša se je glasilo etak:

„Dragi brat novomašnik!

Po milosti božji si postal duhovnik Gospodov. Kot duhovnik Gospodov pa boš moral vedno in povsod nositi njegov križ.

Sovražniki so Kristusa sramotno križali in ga umorili upajoč, da z njegovo smrtjo uničijo tudi njegov vzvišani nauk. Toda Kristus je zmagal, vstal je iz groba in tako odrešil ves svet. Križ Kristusov je tako postal za vse kristjane znamenje upanja in zmage.“

„Dragi brat! Tudi Ti boš imel v svojem duhovniškem življenju veliko težav. Mnogokrat Te bodo ljudje napačno razumeli. Ko jim boš želel najboljše, Ti bodo najbolj nasprotovali in se Ti zoperstavljali. (Sestra novomašniki izročí križ). Zato pa sprejmi ta križ, ki Te naj vedno spominja, da si služabnik Gospodov in da si se njemu posvetil. Križ Kristusov Te naj spremlja povsod, naj Te uči vse težave voljno nositi in Ti daja moč, da ostaneš zvest delavec v vinogradu Gospodovem.“

„Mi vsi, posebno pa Tvoji domači, bomo prosili Boga naj Ti pomaga, da ostaneš vedno zvest duhovnik Kristusov, da boš vedno posvetil vse svoje življenje Bogu in njegovi sveti službi.“

„Žetev je velika, delavcev pa malo“, je nekoč rekel Gospod. Ta Gospodov klic si Ti, prečastiti gospod novomašnik, pravilno razumel in se mu od vsega srca odzval. Vedno si hrepenel za tem, da bi lahko enkrat stopal pred oltar kot služabnik Najvišjega. Po dolgoletni in težavni pripravi so se Tvoje želje končno izpolnile. Pred kratkim si skupno s svojimi tovariši prejel sveto mašniško posvečenje in si postal izvoljenec in maziljenec Gospodov. Slovesno smo Te sprejeli prejšnjo nedeljo tukaj v Tvoji rojstni župniji, ki Ti je tako na najlepši način pokazala kako se veseli tega, da je zopet eden njenih sinov posvetil svoje življenje Bogu.“

„Danes, ko se podajaš na pot k svoji prvi daritvi ljubezni in ko se poslavljáš od svoje rojstne hiše, od hiše, v kateri si preživel srečne čase svoje mladosti, v kateri si bil deležen skrbne vzgoje in iskrene ljubezni svojih staršev, danes se Tvoje srce polni iskrenega veselja. Vesel si danes, prečastiti gospod novomašnik, ker si dosegel cilj svojega mladega življenja in ker veš, da boš v kratkem poslan v vinograd Gospodov, kjer boš deloval za vse večjo slavo božjo in za izveličanje neumrljivih duš. Vesele se s Tebom Tvoja mati in oče, ki so vložili vse svoje napore in kar je še važnejše, vse svoje molitve v to, da bi Ti postal enkrat služabnik Gospodov in sicer dober in zvest služabnik. Vesele se danes Tvoja sestra in Tvoj brat, vsi Tvoji domači, sorodniki in prijatelji, veseli se cela fara, z nami vsemi pa se veseli tudi vesoljna cerkev, ki je v Tebi dobila novega delavca za slavo božjo, delavca polnega moči in navdušenja.“

„Za današnjo slovesnost pa moramo biti hvaležni poleg Bogu v prvi vrsti očetu in materi gospoda novomašnika, ki so ga vzgojili v strahu božjem in mu tako dali trdno podlago, na kateri se je razvil v moža — duhovnika.“

„Oče in mati! Z vso svojo ljubeznijo ste vzgajali svojega sina, ga vzgojili v krepkega in poštenega mladeniča in ste ga

sedaj z isto ljubeznijo darovali Bogu. Prinesli ste Bogu največjo in tudi najprijetnejšo daritev, darovali ste mu svojega sina, kakor je nekoč v stari zavezi Abraham daroval svojega sina Izaka. Naj Gospod sprejme to Vašo daritev kot prijeten dar ter Vam jo poplača z obilno mero svojega blagoslova. — Sedaj pa Vas še prosim, mati, dajte svojemu sinu svoj materinski blagoslov, ki mu naj pomaga nositi vse težave njegovega duhovniškega življenja. Oče, dajte svojemu sinu svoj očetovski blagoslov, ki mu naj pomaga nositi vse težave njegovega duhovniškega življenja. (Mati i oča napravita križ na čelo klečečega sina i ga blagoslovita).“

„Prečastiti gospod novomašnik! Sprejel si blagoslov svojih staršev. Naj Te ta blagoslov spremlja povsod v življenju in pomaga v vseh težavah Tvojega težkega vzvišenega poklica.“

„Sedaj pa pojdimo v božjem imenu v cerkev, da se zahvalimo Bogu za milosti današnjega dne in da si izprosimo novih milosti, ki so potrebne nam vsem.“

V krasnoj procesiji se je nato novomešnik podao na pot k prvoj svetoj meši. Cvetje nedužnih src i cvetje naših gred ga je sprevaljalo na poti k najlepšemi cveti, k sineki Marije, Jezuš, ki ga bo zdaj prvič prikazao Vsegamogočnomi za rešitev sveta.

Pri stanovanji krstnoga botra se procesija stavi: Deček stopi pred novomešnika i njemu pokloni šopek rož, v šteroga so bile vpletene sirotice — mi njim pravimo mačehe — štere so pokrivali dišeči klinči. Na prvoj mešnoj poti ga te šopek opomeno, kak je tudi naznanila pozdravna pesmica ministranta Törnarovoga Števeka, da je duhovnik namestnik Jezuš, oče sirot i more duhovnik sirote pokrivati z celov lübeznostjov svojega srca vu vsem svojem duhovniškom življenji kak dišeči klinček pokriva v šopki sirotice — mačehe. Pesmica se je glasila:

PREČASTITI GOSPOD NOVOMAŠNIK!

V ta šopek sem sirotice zavil

— mi mačehe jim pravimo —

z dišečimi klinčki sem jih pokrila ...

Ta šopek Vam poklonimo

v imenu vseh sirot sveta ...

Odprite jim, Vas prosimo,

usmiljenje Božjega Srca ...

Vse lačne, žejne, gole, tužne

iz kraja v kraj zatirane

pokrijte kot dišeči klinček,

ko pride k Vam Marijin Sinček,

z molitvijo pri prvi maši,

da bi prinesel dobi naši

pravico, mir,

vse sreče vir.

Namestnik ste sirot Očeta,

molitev Vaša bo sprejeta.

Na to je pristopo k novomešniki njegov krstni boter, ga küšno i njemi želo: Bog blagoslovi tvojo pot.

Pri oltari je vodo novomešnika črensovski plebanoš, Zadravec Matjaš, obdala ga je pa velika vrsta sobratov dühovnikov i bogoslovcov. Dühovnikov se je zbralo za priliko prve svete meše 33.

V nabito punoj velikoj cerkvi se je po evangeliji glasila sledeća boža reč:

Predga.

I. Moja hiša naj bo hiša molitve." (Luk. 19, 46) Jezuš je šo v svoje trpljenje. Na poti v Jeriho pozove cestninaru Zaheja, naj stopi dol z divje fige, na štero je splezo zavolo maloga zrasa — ar ovak ne bi mogo Jezušu viditi — ka ma v njegovo hišo stopiti. I stopo je i je v njej sprejeo njegovo pokoro i pred farizeji, — ki so cestninaru za grešnike meli i se ž njimi ne šteli družiti, — zagovori grešnike s temi tolažilnimi rečmi: „*Sin človekov je najmre prišo iskat i zveličat, ka je zgüblenoga.*“ (Luk. 19, 10.)

Nato je v priliki od desetih min napovedao, da čeravno hüdobni želejo, da on ne bi vladao, bo on vendar kralüvao i bo nadelo vse tiste, ki njemi bodo pokorni, ki bodo ž njegovimi milošćami sodelüvali, kaštigao pa bo nepokorne. Po teh rečaj je šo v Jeruzalem, kje so ga z hosannov slovesno sprejeli. To mi na Cvetno nedelo svetimo. I kak se je približavao mesti, se je milo razjokao nad njim. Razjokao se je nad njim, ar je naprej vido tisto grozoto, štera bo njegove prebivalce zadela, ar njega, Božega Sina, zavržejo. Nato je stopo v cerkev pa ž nje stiraó tiste, ki so v njej küpüvali i ođavali z temi ostrimi rečmi: „*Moja hiša naj bo hiša molitve, vi ste pa ž nje napravili razbojniško jamo*“ (Luk. 19, 46).

Naj bi düša ostala hiša boža i se ne bi spremenila v razbojniško jamo, je Jezuš poskrbo s šestim svestvom, s cerkvenim redom. Mladenec, ki po tom svestvi dobi posvećenje, postane Kristušov namestnik i nadalüje njegovo poslanstvo: izganja iz cerkve, iz düše greh, krivico, da ta ostane boža hiša, Kristušovo kraljestvo i nikdar ne postane šatanovo kraljestvo. Boža reč, da smo cerkev boža i da Düh boži v vas prebiva? *Če što cerkev božo oskruni, njega bo Bog skončao. Ar cerkev boža je sveta i takši ste vi.*“ (I. Kor. 16, 17.)

Drage düše, naj vi vsikdar ostanete cerkev boža, hiša boža i te nikdar ne oskrunite, je Jezuš postavó za vas svoje namestnike, dühovnike. Dühovnik čüva vaše düše 1) kak namestnik Jezušu deteta, 2) kak namestnik trpečega Jezušu i 3) kak namestnik odičenoga Jezušu. Premislimo si to trojo dühovnikovo namestništvo i prosimo Jezušovo Srce, ki živo bije tü v tabernakli v beloju hoštiji za naše rešenje, naj blagoslovi te naše reči Njemi v čast, nam pa za večno življenje.

II. a) Da je duhovnik Kristušov namestnik, je povedao i določo sam Bog. Reči sv. Duha, napisane v listi sv. Pavla do Hebrejcov i Korinčanov to posvedočijo: „*Duhovnik se jemle zmed ljudi i se postavlja za ljudi v tom, ka se nanaša na Boga.*“ (Hebr. 5, 1) se čte v listi do Hebrejcov i pomeni, ka se duhovnik ne rivle v cerkveno službo, nego postavlja se od Boga, da duše po njem prido do Boga. V listi do Korinčanov pa pravi sv. Duh: „*Tak nas mej vsaki za služabnike Kristušove i oskrbnike boži skrivnosti.*“ (I. Kor. 4, 1.) To pomeni, ka če do se še tak grajali i preganjali duhovniki, vendar so i bodo služabniki Kristušovi i oskrbniki boži skrivnosti, ar je Bog tak odločo. Špotlivce i preganjalce duhovnikov pa Bog sodo ne zato, da so človeka špotali i granjali, nego zato, da so služabnike Kristušove i oskrbnike božih skrivnosti, to je samoga Kristuša. Ve je Jezuš sam povedao: „*ki vas zavrže, mene zavrže.*“ (Luk. 10, 16).

Sam Bog je tak določo, da so duhovniki boži namestniki, da so drugi Kristušje. Sv. Oča Pij XI. to vero potrdjavajo v svojoj okrožnici od duhovništva z etimi rečmi: „*Duhovnik je drugi Kristuš, ve je njegov namestnik, ar je Kristuš pravo: „kak je oča mene poslao, tudi jaz vas pošlem.*“ (Jan. 20, 21). Če je pa duhovnik Kristušov namestnik, drugi Kristuš, nastane pitanje, — ar je Kristuš 33 let živo na zemli, — v šterom leti njegovoga življenja je duhovnik njegov namestnik! I na to pitanje nam sam sv. Duh Bog da odgovor po sv. Pavli apoštoli v listi do Hebrejcov: „*Jezuš Kristuš včera i dnes, isti tudi na veke.*“ (Hebr. 13, 8). Jezuš Kristuš je vsikdar eden, vsikdar isti kak v vsakoj dobi na zemli, tak tu v tabernakli i v nebi, i duhovnik je vsikdar i povsod njegov namestnik, gdekoli ga gledamo. Duhovnik je namestnik Kristušov v njegovem detinstvi tak, kak v njegovom trpljenji, v njegovej diki pri goristanenji tak kak v njegovom sramotenji tu v oltarskom svestvi, v njegovom nebeskom kralüvanji na desnici Oče tak, kak v ponavljanji njegovoga trpljenja i smrti na zemli pri svetoj meši.

Duhovnik je namestnik Deteta Jezuša i zato kak sv. Oča † Pij XI. pišejo „*spevle kak njegov Vučiteo „slavo Bogi na višavah“ i priporoča mir ljudem, ki so Bogi po voli*“ (Luk. 2, 14). Duhovnik je namestnik Deteta Jezušeka. Dete Jezušek je pa Marijin sin i varvanec sv. Jožefa, hranitela, krušnoga oče. Devica Marija i sv. Jožef zato, ar je duhovnik Jezušekov namestnik, v vsakom duhovniki gledata i lübita svojega Jezušeka, duhovnik pa v njima svoje stariše. Kak sladka tolažba za duhovnikovo srce, ki njemi smrt oropa telovnoga oča i mater, ar njemi nebeskoga oče sv. Jožefa i nebeske matere Marije nikdar ne more oropati. Duhovnik je namestnik Deteta Jezušeka i zato dela, kak je té delao. Jezušek je pa, kak sv. Pismo pravi, „*pokoren bio njima*“ (Luk. 2, 51), najmre Dev. Mariji i sv. Jožefi i pod njiva vodstvom je: „*napredüvao v modrostt, starosti i milosti pri Bogi i pri lüdej.*“ (Luk. 2, 52). Tu je odkrita

skrivnost, zakaj se pogloblja duhovnik po Jezušekovem zgledi den za dnevom v življenje Dev. Marije i sv. Jožefa pa se vči od njeva živeti samo za Jezušeka. Kak je sv. Jožef Jezušeki mesto poiskao i to zčisto, gde se je narodo, tak njemi duhovnik išče mesto. Zato zida, popravlja i olepšava cerkve i oltare, gde se Jezuš znova rodi pri sv. meši na svet. Zato skrbi, da je obleka za božo službo vsa čista i snažna, ka je tudi zvunaj vse lepo, kak lepa i čista je duhovnikova duša. Kak je Marija z deviškimi rokami prijela Jezušeka i ga v čiste plenice povila i ga položila v jaslice, tak ga polaga tudi duhovnik z deviškimi rokami v čisti prtič, zvani korporal po podigavanji i ga klečeč moli goreče, kak sta ga Dev. Marija i sv. Jožef pred jaslicami. Dev. i sv. Jožef sta puna blaženstva Jezušeka smela varvati i küšuvati i sta vredniva bila, da je Boži Sin tudi njiva obimao i küšuyao. Ista nedopovedлива blažena sreča je pa tudi duhovnika, Jezušekovoga namestnika deo. Jezušeka zavarje, gda ga po sv. podigavanji večkrat v roke prime; küšne ga pa, gda oltar küšne, ki pomeni Kristuša i gda küšne pateno, zlati tanjerek, na šteroga položi Bože Detece. Pun nebeskoga veselja pa čüti obimanje i küšec Božega Deteta, te, gda ga v podobi krüha i vina k sebi vzeme. Srečen duhovnik, ki ga vsaki den obine i küšne Jezušek, ki ga vsaki den, kak Jezušeka lübita Devica Marija i sv. Jožef. Srečen duhovnik, ki v to sv. Drüzino zahaja vsaki den. A ta velika sreča njemi nalaga tudi dužnosti. Njegova dužnost je, da skrbi za svetost. V sv. Drüzino sme spadati samo sv. duša. Marija je „milošče puna“ (Luk. 1, 28), sv. Jožef je „Bio pravičen mož (Mat. 1, 19), kak od oba svedoči sv. Düh Bog i zato je tudi duhovnikova dužnost, da si prizadeva duši priboriti kem vekšo svetost, gda vrši namestništvo najsvetejšega Boga. Pa zavüpaj, namestnik Božega Deteta. Zavüpaj duhovnik, zavüpaj. Smilena lübezen matere Marije i oče sv. Jožefa, te pripelata do stanovitve svetosti.

Dragi novomešnik! Sv. Drüzina, Jezuš, Marija, Jožef, je tista drüzba, tisto drüstvo, tista organizacija, štero je Bog za tebe, za duhovnika nastavo; te se okleni iz celoga svojega srca. Z detinskim zavüpanjom se okleni Device Marije, ki je mati duhovnikov, i sv. Jožefa, ki je oča duhovnikov. Z njima se potopi v Jezušovo Srce, tü vse dobiš, ve si pa namestnik toga Božega Srca. Z njima prihajaj k oltari, na predganico, v spovednico, v šolo i njiva prosi pomoči v sküšnjavah, ka ostaneš vsikdar čisti, vsikdar ponizen, vsikdar v vekšoj milošči posvečüjočoj, ka rasteš i dorasteš v lübezni do Boga do tak velike svetosti, kak je Bog to določo za duhovnike. Ta svetost ne pozna niti maloga prostovolnoga greha, ta svetost se podvrže glüho, slepo i nemo v spunjavanje Jezušove vole i žele, kakoli to boli düšo i telo. Tvoja navadna reč mora biti: „kak moj Jezuš žele, tak naj bo“, za to reč moraš živeti, trpeti i vmreti. To je tista svetost, ki jo Bog terja od svojega duhovnika. Lepo opišejo to dužnost † sv. oča Pij XI. v okrožnici od

dühovniške kreposti z etimi rečmi: „Dühovnik se mora koliko mogoče bližati popolnosti Tistoga, koga zastopnik je. S svetim življenjom i s svetimi deli naj postane vsaki den Bogi prijetnejši.“

Dragi verniki, gda je dühovnikova prva i največša düžnost, da skrbi za svetost, je istočasno vaša velika düžnost, da molite vsaki den za dühovnike, za njihovo svetost. To je vaša düžnost zato, ar so dühovniki za vas postavljeni od Boga. Lepše i popolnejše molitve nema svet, kak je molitev za dühovnike. Ta molitev največ zasluži pri Bogi.

II. b) Dühovnik je namestnik trpečega Jezusa, „moža bolečin“ (Is. 53, 3), kak ga imenuje sv. Düh Bog po sv. Isaiji proroki. Zato mora tüdi dühovnik trpeti. Dühovnik je namestnik krivoobsojenoga Jezusa, proti komi se je sodba glasila „vreden je smrti (Mat. 26, 66). Zato tüdi on mora krive sodbe prenašati. V Rusiji, Spaniji, Mehiki so jezero-jezerne dühovnike krivo obsojili i skončali. Broj nebeskih manternikov, naših priprošnikov so znatno s tov obsodbov povnožili. Dühovnik je namestnik preganjenoga Jezusa, zato tüdi njega preganjajo i to nedužno, brez krivde. Ve Gospodova reč to potrdi: „Če so mene preganjali, bodo i vas pregajali“ (Jan. 15, 20). Dühovnik je namestnik osovraženoga Jezusa. Jezus je pravo od sebe: „Sovražili so me brez zroka“ (Jan. 15, 5). Zato sovražijo tüdi dühovnika brez vse krivde. Delajo pa to zato, ar, kak Jezus pravi: „Lüdje so raj meli temo, kak svetlost, ar so njihova dela bila hüdobna“ (Jan. 3, 19). Dühovnik glasi Jezusov sveti navuk, a te se v nogim ne vidi, zato ga preganjajo. I kem bole se svet vkraj obrača od Jezusa, tem bole mrzi njegove namestnike, dühovnike. To opažamo posebno dnesden v tom pokvarjenom, od Boga odtrganom sveti, gda ne lübsëga guča, ne prijetnejše zabave, ne nüjnejšëga posla, kak grizti dühovnike.

A kak je preganjan, osovražen, osramočen Kristuš rad delao samo za rešenje düš, tak dela tüdi dühovnik. Vse bridkosti zapre v svoje srce i pozabi na vse nezahvalnosti pa z navdüšenjom išče düše v cerkvi i zvüna nje, v šoli i zvüna nje, se müdi pri zdravih i betežnih, pri živih i pokojnih, dela v noči i vu dne, samo da je reši večnoga pogübljenja. Kristuš tü v Oltarskom Svestvi z ranjenim srcom prebiva med svojimi nezahvalnimi ovčicami i je hrani z lastnim telom i napaja z lastnov krvjov na večno življenje, tak hodi tüdi dühovnik z ranjenim srcom med svojimi sramotilci, i moli za nje, i dela za nje, trpi za nje, da bodo vekomaj srečni.

Dragi novomešnik, zapomni si i spiši si v globočino srca, da čistëjšëga veselja ne na sveti i obilnejše plače v nebi ne, kak je slüži nedužno, mirno prenašanje krivic od tistih, šterim si poslan v rešenje. Jezus v getsemanskom ogradi naj ti bo zgled, kak prenašaš nezahvalnosti. „Oča, zgodi se tvo-

ja vola" (Mat. 26, 43), se je glasila njegova molitev. Tak moli v bridkosti tudi ti. V teh rečaj je vsa sladkost, ves mir, je predokus večnega miru.

II. c) Duhovnik je namestnik odičenoga Jezusa. Gda sta dva včenika šla na vüzemske svetke z Jeruzalema v Emaus, se njima je pridružo od mrtvih vstali Jezus i njima je pravo: „Ali ne bilo potrebno, da je Kristuš to pretrpo i šo v svojo diko? (Luk. 24, 26) Po goristanenji se je začela Jezusova večna dika, se je začelo njegovo slavno vekivečno kralüvanje, od šteroga je že pri njegovom poprijetji gucao nadangeo Gabriel njegovoj materi Bl. D. Mariji: „I njegovomi kralestvi ne bo konca" (Luk. 1, 34). Zdaj se je začelo Jezusovo ladanje nad veseljstvom, štero nikdar ne mine. Zdaj se je začela razširjati njegova večna dika, od štere tak navdušeno svedoči sv. Düh Bog po sv. Pavli apoštoli: „Krali vekov pa, neminlivomi, nevidnomi, edinomi Bogi čast i slava navekov veke" (I. Tim 1, 17). I te večno slavni gospod, Jezus Kristuš, tü v Oltarskom Svestvi pod podobov krüha prebiva i je duhovnik njegov namestnik. Vekše časti ne more meti nišče, vekšega bogastva tüdi ne, vekšega veselja tüdi ne. „Naš Gospod Jezus Kristuš, kral nad krali, gospod nad gospodi, edini vladar, ki prebiva v nedostpnoj svetlobi" (I. Tim. 6, 15—16), kak ga zove sv. Düh Bog po sv. Pavli apoštoli v 1. listi do Timoteja, ma samo katoličanskoga duhovnika za svojega namestnika. Nišče drügi ga ne more nadomeščati. Neskončna čast duhovnikova. Kak se kralovje posvetüjejo, tanačivajo s svojimi ministri, štere ščejo kama pošilati, da je zastopajo i njim naročajo, kak je naj zastopajo, ravnotak dela Jezus. Pogovarja se s svojimi ministri duhovniki i njim dava svetlosti i kreposti v srce, gda se pred njim zbirajo i ga v Olt. Svestvi obiščejo. Tü pri obiskih njim Jezus naznanja, kak naj vodijo ovce, kak naj grešnike povračajo, kak naj pravične spopolnjavajo, kak naj vse zadeve rešavajo Bogi na čast i dušam v zveličanje. Vidite, dragi krščeniki, zato hodijo duhovniki na obisk Najsvetejšega den za dnevom i včasi šče večkrat na den.

Duhovnik je odičenoga Jezusa namestnik, to je njegovo najvekše bogastvo. Lejko ma on najsiromaškejšo färo sveta, lejko nosi najbolje ponošeno obleko, lejko se hrani s najprostejšov hranov, vendar je on najvekši bogataš sveta: Jezus je njegov. Kral vseh kralov je njegov; vladar vseh vladarov je njegov; sodnik živih i mrtvih je njegov. Boži Sin je njegov, ki se poslužüje njegovoga jezika, gda pri podigavanji spremeni krüh i vino v svoje sveto telo i krv; Boži Sin se poslužüje njegove roke, gda se pri prečiščavanji zdrüžüje s svojimi ovcami; Zveličar sveta se poslužüje njegovoga srca, kda deli milošče sedmerih svestv i obilen blagoslov na grešen svet, gda pokornikom odpüšča grehe i pred njimi zapira pekeo; gda svetim vmi-rajočim odpira nebo; gda gasi ogen očiščilišča tistim dušam, ki so že zadostile božoj pravičnosti. To je bogastvo, ki ga svet

nema i nemore meti; ma ga i more ga meti samo kat. duhovnik, ar samo On i jedino On je namestnik Jezušov.

Duhovnik je namestnik odičenoga Jezuš a i to je njegovo največše veselje. Verski navuk je, da je Bog neskončna radost i blaženost. I ar je duhovnik namestnik toga neskončno veseloga i blaženoga Boga, je deležen njegove radosti v posebnoj meri že na tom sveti, o keliko bole na drugom sveti. Namestnik kralov, gda zvrši svoje poslanstvo, pride v bližino krala i je njegov gost; tak pride tudi duhovnik v bližino Jezušovo v nebi i je njegov gost vso večnost, kda je teh par let verno vrso svoje bože namestništvo, svojo duhovniško službo. Pa v vseh težavaj vživa veselje duhovnik že na tom sveti. Ve je pa veselje v miri; mir je pa Jezuš odičeni svojim apostolom, svojim duhovnikom v prvoy vrsti prineseo: „Mir svoj Vam zapustim, svoj mir Vam dam“ (Jan. 14, 27). To je bio njegov prvi dar za nje po goristajenji. S tem blaženom mirom napunjen je zapisao sv. Pavel apostol: „Razveselio sem se močno v Gospodi“ (Philip. 4, 10) i „kak žalostni pa vsikdar veseli“ (II. Kor. 6, 10) to je še v žalosti, trpljenji je duhovnik veseli po tistom, ki je sama radost i koga je zastopnik. Pa to veselje razširja duhovnik tudi na vernike z rečmi sv. Pavla apostola: „Bratje moji, veselite se v Gospodi“. (Phil. 3, 1.)

Dragi verniki! Gda vi čujete, kakšo čast, kakše bogastvo, kakše veselje vživa duhovnik s tem, ka je namestnik boži, si v srci mislite, kak srečni so duhovniki i kak nesrečni mi verniki, ka vsega toga nemamo. Potolažite se! Duhovnikove časti, njegovoga duševnoga bogastva i veselja ste deležni tudi vi. Sv. Duh Bog najmre pravi v listi sv. Petra, da ste pozvani k časti „kraljevskoga duhovništva“ (I. Peter, 2, 9). Tudi vi vršite duhovniško službo, gda pomagate duhovnikom duše rešavati, gda vršite tak zvano katoliško akcijo, to je ka idete duhovnikom na pomoč, da morejo kem več grešnikov povrnouti, kem več nedužnih ohraniti v nedužnosti, kem več svetih duš na vekšo popolnost pripelati. Zato pa držite za največšo čast, največše bogastvo, največše veselje, ka smete poslušati sv. meše i je z duhovnikom darovati za rešenje duš; ka smete predgati z širjenjom dobrih listov i knjig; ka smete deco pripravlati na spoved i večkratno obhajilo; ka smete mladino voditi po dobroj poti i jo vračati z slabe; ka smete svoje sine za Jezušove namestnike izročiti; ka smete Jezuš a den za dnevom vživati i stati pod vodstvom duhovnikov na poti v večno življenje. A za to čast, za to bogastvo, za to veselje je vaša dužnost, da si prizadevate spuniti božo zapoved, zapisano v knigi skrivnoga razodetja: „ki je pravičen, naj še pravičnejši postane i ki je sveti, naj še svetejši bo.“ (Skriv. raz. 22, 11). Prizadevajte si Jezuš a vsikdar v vekšoy popolnosti v svojem srci nositi; kajti gde nega Jezuš a, tam je čast sramota; gde nega Jezuš a, tam je bogastvo poguba; gde nega Jezuš a, tam je veselje začetek večnoga joča i zobnoga škripanja.

Ježuš je pravo „Prišla je svetlost na svet“ (Jan. 3, 19) i ta svetlost je on sam: „Bio je prava svetlost, ki presveti vsakoga človeka“ (Jan. 1, 9), kak svedoči Duh sveti od Njega. A duhovnik je namestnik te Kristušove svetlosti, i je tudi sam svetlost, kak svedoči Kristuš sam od njega: „Vi ste svetlost sveta“ (Mat. 5, 14); pa poleg svetlosti „vi ste sol zemle“ (Mat. 5, 13). Hūdobjija pa ma pokvarjene, betežne oči, ki v svetlost ne morejo gledati. Betežno oko ne more sunca svetlobe prenesti. Zato pa krivi duhovnika, toga graja i sovraži, ne pa svojih grešnih betežnih duhovnih oči; sunce graja, da bi temo zagovarjala. Duhovnik sipavle Kristušovo jakost, čistost, treznost, krotkost, pravičnost kak sol na pokvarjen svet, na skeleče duševne rane njegove. Sol pa grize i peče, zato pa kriči pokvarjen svet ne proti svojim ranam, nego proti vrstvi, proti soli, proti duhovnikom i je preganja, zakaj ga ščejo ozdraviti.

Vi pa, goreči krščeniki, stopite naprej i prekričite hūdobjijo; zagovorite Kristuša i njegovoga namestnika. Kažite s celim svojim življenjom, svojim tretjim redom, s svojov Marijinov družbov, s svojimi bratovčinami, svojimi društvi i s svojimi organizacijami, da se vernō ravnate po Kristušovoj zapovedi: „Iščite pred vsem kraljestvo bože“ (Mat. 6, 33). Če ne iščete vu vsem na prvom mestu kraljestva božega, to je spopolnitev vaših duš, da ste vsikdar čistejši, treznejši, krotkejši, pravičnejši, to je svetejši, nikdar ne morete duhovniki pomoći za rešitev ni edne same samerne duše; ste odrevenele, celo mrtve kotrige Ježušovoga tela, svete Cerkve i k živomu Bogi niti sebe ne bodete mogli privleči, niti druge potegniti.

III. Pred 26 leti sem pri tom krstnom študenti zdigno s krsta kak krstni boter ednoga dečkca. Oči i materi toga dečkca sem v čistoj mladosti bio vodnik, jiva pripelao do zdavanskoga oltara i drage vole spuno njeva prošnjo: sprejeo sem čast i dužnost krstnoga botro ali kume. Boža lübezen nas je vse tri vezala i nam vdehnola prošnjo: naj bi Srce Ježušovo sprejelo krščeno dete, Vaneka, za svojega namestnika. I Srce Ježušovo je poslušnolo našo vročo želo i molitev: Vanek je postao duhovnik, je naš dnešnji novomešnik, ki zdaj daruje svojo prvo sveto mešo Vsegamogočnomi.

Neskončna radost za Ježuša i nas vse. Ježuš se raduje, ka je dobo znova ednoga gorečoga namestnika; oča i mati se veselita, ka je njeva sin postao drugi Kristuš; brat i sestra se veselita, ka v brati gledata božega namestnika; 84 letni dedek se veselijo, kak stari Šimeon v Jeruzalemskoj cerkvi pri varvanji Ježušekovom i ž njim zahrepenejo: zdaj odpustiš slugo svojega v miri, ar so vidile moje oči namestnika Zveličitelovoga; raduje se rod z znanci, dobrotniki i z zbranimi jezeri, ka se je Bog zgledno na nas i nam je dao znova vodnika na poti v večno domovino; radujemo se mi duhovniki, posebno mi starejši, šterim se je den nagno i čakamo plačilo od svojega Gospoda, da smo dobili pomočnika, ki stopi v naše z trnjom

ovite i s krvjov oškroplene stopaje pa nadaljuje naše delo za rešenje duš. Najbole se pa veseli sam novomešnik, ka je postao namestnik Jezusa Deteta, namestnik trpečega i namestnik odičenoga Jezusa, ka je Jezus odzdaj vsa njegova čast, vso njegovo bogastvo, vso njegovo veselje, ka je dobo kak Jezusekov namestnik Bl. D. Marijo za svojo mater i sv. Jožefa za svojega očo.

V toj radosti stopi dragi novomešnik pred oltar i gda ti Bože Srce prvič zatrepeče v posvečenoj roki pri podigavanji v lübezni do nas, prosi je samo edno, tak za sebe, kak za nas vse, dragi krstni sinek, samo edno: da si Ti vsikdar Jezušov i da smo mi vsikdar Jezušovi. Amen.

DRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. augusta 1940.

Številka 8.

V NEBO GLEDAM ...

V nebo gledam ...
Koga mam tam?
Ka mi vleče
ta poglede?
koga išče
v njem mi srce?

Mater mam tam,
stalno to znam,
trdno verjem
potolažen,
da Marija
tam prebiva.

Srce moje
njej zapoje
sladke viže ...
— usikdar bliže ...

*
Ze le vroče
tro obroče.

Li je teri
v svetoj želi
do Marije.
Njo obine
skoro dete!
Vüpe mejte!

SRČEN.